

РЕШЕНИЕ

№ 22537

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9318** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. Г. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място]. [улица], ет. 5, ап. 16, подадена чрез адв. А. Г., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220524004762-091-001 от 24.04.2025 г., издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. - ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 926 от 25.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление (ЦУ) на Национална агенция за приходите (НАП), с който е ангажирана отговорността му по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност в оспорената част на РА, поради неправилно приложение на материалния закон. Обосновава се неустановеност на фактическия състав на отговорността по чл. 19 от ДОПК. Твърди, че липсва яснота коя от хипотезите на чл. 19 от ДОПК е приложена, като изводите на приходните орган почиват на предположения, а не на конкретни факти. Излага се съображение, според което при липсата на извършена ревизия, в която да се установят резултати различни от декларираните не може да обоснове извод за извършване на действия по укриване. За необоснован се намира извода на ревизиращите за наличието на действия на управителя, довели до укриване на факти и обстоятелства, а именно че през периода на ревизията от касата на дружеството е осчетоводено връщане на парични средства в размер на 42 000,00 лв. Сочи, че това твърдение не е относимо за обосноваване на отговорността по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, а указва по-скоро на действия по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. От друга страна, връщането не е засегнало паричната наличност в брой на дружество - към 31.12.2020 г. „Надежда

Б - Д.Г.Т” ЕООД е разполагало със сума в брой в размер на 47 650.70 лв., която е отразена и в подадения ГФО за 2020г. По отношение на твърденията за невъзможност за събиране на публичните задължения от дружеството сочи, че същите са доказани и относими към периода на извършването на ревизията, но не и за времето на действителното управление на дружеството от ревизираното лице. Към онзи момент действително е имало образувано изпълнително дело, но едва през 2021 г. е наложен заповед на банковата сметка на дружеството. Освен това категоризацията на дълга в размер на 143 819,62 лв. като „несъбираем” е извършена към настоящия момент. Жалбоподателят намира и за недоказана пряка причинно-следствена връзка между поведението му и невъзможността за събиране на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Необосновано било посочено, че сума в размер на 47 650.70 лв., представляваща непредадена според ревизиращите касова наличност при прехвърляне на всички притежавани от него дружествени дялове в „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД на Т. Г. М. на 14.09.2021 г., е останала в негово притежание. Позовава се на правната природа на прехвърляне на търговското предприятие на търговеца, съгласно чл. 15 от ТЗ. На следващо място сочи, че доводът на ревизиращите за липса на обявяване на неплатежоспособност на дружеството на основание чл. 62б, ал. 1 от ТЗ в периода, през който е бил управител, също е неоснователен и не доказва недобросъвестност. В заключение сочи, че съгласно практиката на ВАС, с цел законосъобразно реализиране на отговорността по чл. 19 от ДОПК е необходимо да е налице уникалност на причинно-следствената връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения, която връзка да представлява единствената причина за невъзможността да бъдат събрани тези публични задължения. В конкретния случай е установено, че дружеството през цялото време е функционирало и е имало определена касова наличност, поради което и неплащането на установените публични задължения не е функция от недобросъвестно извършени действия от Д. Т.. Обобщава, че ревизиращите органи не са установили по безспорен начин нито един от елементите на фактическите състави по чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, поради което претендира отмяна на РА, в оспорената част, потвърдена с решението и присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И., които поддържат жалбата изцяло и по изложените в същата аргументи. Претендира се и присъждането на направените по делото разноски по представен списък.

Ответникът – Директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. М., изцяло оспорва жалбата като неоснователна и иска от съда да я остави без уважение. Претендира разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение в размера съгласно наредбата за заплащане на адвокатската работа.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител, не изразява становище.

Съдът, въз основа на представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220524004762-020-001/20.09.2024 г., връчена по електронен път на 07.10.2024 г., изменена със ЗВР № Р- 22220524004762-020-002/07.01.2025 г. и № Р-22220524004762-020-003/07.02.2025 г., издадени от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ГД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01- 849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия за ангажиране на отговорност по чл. 19 от ДОПК на Д. Г. Т. в качеството му на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД, за задължения на дружеството за ДДФЛ за периодите от 01.12.2018 г. до 31.12.2020 г., ДДС за данъчни периоди от 01.12.2018 г. до 30.11.2020 г., вноски за здравно осигуряване - за осигурители, за периодите от 01.12.2018 г. до

30.11.2020 г., вноски за ДОО- за осигурители, за периодите от 01.12.2018 г. до 30.11.2020 г. и вноски за УПФ - за осигурители, за периодите от 01.12.2018 г. до 30.11.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р- 22220524004762-092-001/25.03.2025 г. Срещу РД не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА № Р-22220524004762-091-001 от 24.04.2025 г., издаден от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 13.05.2025 г. С оспорения РД е вменена отговорност на Д. Г. Т. на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД в общ размер на 72 346.26 лв., в т.ч. главница 44 843,38 лв. и лихви 27 502.88 лв., произтичащи от деклариранни данни със СД по ДДС и декларации обр. 6.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № Р-22220524004762-040-001/03.12.2024 г., с което е изискана информация и доказателства за това как, като управител на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД е участвало в избора на доставчици и клиенти, как са осъществени контактите и какви действия са предприемани за сключване на договори с тях, как е упражнявал контрол върху извършената работа и по какъв начин я е приемал, подписвал ли е приемо - предавателни протоколи и/или други документи, подписвал ли е ГДД по ЗКПО и т.н. Изискани са писмени обяснения относно финансирането на дружеството, причините поради които не са внесени дължимите данъци и ЗОВ, извлечения от всички банкови сметки, счетоводни и търговски документи, притежавано движимо и недвижимо имущество, финансови активи и др. В отговор жалбоподателят Д. Т. е представил справка за изтеглени кредити, справка за движими и недвижими имоти, хронологични регистри на счетоводни сметки за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., оборотни ведомости и главни книги за същите периоди, декларация за счетоводство, за стопанисван обект и др. Ангажирани са и писмени обяснения, в които сочи, че в качеството си на управител и едноличен собственик на капитала на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД самостоятелно е взимал решенията за дейността на дружеството и е подписвал необходимите документи. Оферти с доставчиците не е събирал, като доставчиците са идвали на място и са му показвали такива оферти. Всички плащания с доставчици и клиенти са извършени в брой. Всички обороти, които са реализирани са разходвани за плащане на закупени стоки, заплати и наем. Тъй като не е притежавал достатъчно средства за осъществяване на дейността, е взимал кредит от Изикредит, както и от други физически лица. Подписвал е всички документи на дружеството и е запознат с финансовото му състояние. Пояснил е, че внасяните суми за данъци са покривали стари задължения.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК е изпратено ИПДПОТЛ до „Първа инвестиционна банка“ АД, с което е изискано представяне на извлечения за движението и историята на банковите сметки на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД.

На основание чл. 45, ал. 2 от ДОПК са извършени насрещни проверки на физически лица, наети по трудови правоотношения в „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД - В. Л. Т., М. С. Ч., С. И. К., както и на самото дружество.

Установено е, че Д. Г. Т. получава пенсия в размер на 609,60 лв.; осигурителен доход по договор за управление в „ПЛАМИТ 71“ ЕООД в размер на 3 750,00 лв. Собственик е на 2 МПС - товарен автомобил Пежо Боксер с регистрационен номер С. и УАЗ 452 с регистрационен номер Е0718ВР. Притежава 1/3 ид.ч. от имот в [населено място], недвижим имот в [населено място] в режим на СИО, апартамент в [населено място] и недвижим имот в [населено място] в режим на СИО.

По данни от търговския регистър Д. Г. Т. е управител и едноличен собственик на капитала на

„Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД за периода от регистрацията на дружеството /11.06.2012 г./ до 20.09.2021 г., на която дата е вписано прехвърляне на дружествените дялове на Т. Г. М. съгласно договор за прехвърляне на дружествени дялове от 14.09.2021 г.

„Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД е подало данъчни и осигурителни декларации, с които са декларирани следните задължения към бюджета:

- за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2020 г. са подадени декларации обр. 6 с декларирани задължения за данък по чл. 42 от ЗДДФЛ в размер на 6 422,77 лв.;

- за периода от 01.12.2018 г. до 30.11.2020 г. са подадени СД по ДДС с деклариран данък за внасяне в размер на 14 809,96 лв.;

- за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2020 г. са подадени декларации обр. 6 с декларирани задължения за вноски за здравно осигуряване - за осигурители, в размер на 6 402,30 лв.;

- за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2020 г. са подадени декларации обр. 6 с декларирани задължения за ДОО в размер на 13 732,14 лв.;

- за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2020 г. са подадени декларации обр. 6 с декларирани задължения за УПФ - за осигурители, в размер на 3 476,21 лв.

Задълженията не са платени към момента на извършване на ревизията. Относно невъзможността същите да бъдат събрани от основния длъжник и предвид разпоредбата на чл. 20 от ДОПК, според която в случаите по чл. 19 от ДОПК, обезпечението и принудителното изпълнение се насочва първо срещу имуществото на задълженото лице, т. е. срещу имуществото на „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. са предприетите действия, свързали със събирането на задълженията. Образовано е изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. Проучено е имущественото състояние на дружеството, при което е установено, че същото не притежава движимо и недвижимо имущество, както и авоари по банкови сметки. Наложен е запор на банковата сметка на дружеството в „Първа инвестиционна банка“ АД. Дългът е категоризиран като „несъбираем“.

Установено е също, че Д. Г. Т. е управител на друго дружество - „ПЛАМИТ 71 “ ЕООД, ЕИК[ЕИК], вписано в ТР на 17.12.2020 г., с което е продължил търговската дейност в посочения обект. При анализ на движението на паричните средства в брой по счетоводна сметка 501 „Каса“ е установено, че към 31.12.2020 г. дружеството е разполагало със сума в брой в размер на 47 650.70 лв. Тази сума е декларирана и дружеството е имало възможност да заплати задълженията си към бюджета, но не е извършило плащания, като за 2021 г. /след продажбата на дружествените дялове/, няма данни за подаден ГФО. В същото време анализа на съответните счетоводни сметки, отчитащи паричните средства и разчетите показва, че през периода на ревизията от дружеството са осчетоводени върнати парични средства на Д. Г. Т. в размер на 42 000.00 лв., отразени по Дебит сметка 493 Разчети със собствениците и Кредит сметка 501 Каса. Не са представени обаче никакви доказателства за предоставяне на парични средства от Д. Г. Т. в предходни периоди, които да подлежат на връщане именно през периода на настоящата ревизия.

Формиран е извод, че след като е бил наясно, че дружеството има публични задължения за ДДС и ЗОВ, балансовата стойност на активите на дружеството не е достатъчна за покриване на задълженията, няма наличност и по банковите сметки и са започнали действия по принудително изпълнение, Д. Г. Т. се е разпоредил от касата на дружеството да бъдат заплатени в брой парични средства в своя полза, вместо да бъде извършено доброволно плащане на задълженията. По този начин недобросъвестно е намалено имуществото на задълженото лице „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД.

Установено е също, че към 31.12.2018 г., 31.12.2019 г. и към 31.12.2020 г., когато Д. Т. с бил управител, „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД не е обявено в неплатежоспособност. На 20.09.2021 г. е

вписано прехвърляне на дружествен дял с правоприменник Т. Г. М., но не са представени никакви доказателства, удостоверяващи прехвърлянето на касовите наличности на новия управител. Това е наложило извод, че същите са останали в притежание на ревизираното лице.

Според ревизиращите органи поведението на Д. Г. Т. е счетено за недобросъвестно, тъй като е предприел умишлени действия за отклонение на имущество на дружеството - наличните парични средства, и е укрил факти и обстоятелства, знаейки за натрупаните неизплатени публични задължения. Прието е, че е налице причинно-следствена връзка, като недобросъвестното поведение на управителя е довело до невъзможността да се погасят публичните задължения на дружеството. С оглед това са приети за налични всички кумулативни предпоставки от фактическите състави на чл. 19, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 от ДОПК. На основание чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорност на ревизираното лице за задължения на „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД в размер на 44 843,38 лв. за задължения, декларирани със справки-декларации и декларации обр. 6 и лихви в размер на 27 502.88 лв.

РА е обжалван, като с Решение № 926 от 25.07.2025 г. директора на Дирекция ОДОП С. потвърждава РА № Р-22220524004762-091-001 от 24.04.2025 г., издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. - ръководител на ревизията, в оспорената част на ангажираната отговорност на Д. Г. Т., в качеството му на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД, за задължения на дружеството за ДДФЛ за периодите от м. 12.2018 г. до м. 08.2019 г., от м. 02.2020 г. до м. 06.2020 г. и от м. 08.2020 г. до м. 12.2020 г., ДДС за данъчни периоди от м. 12.2018 г. до м. 08.20219 г., м. 02, м. 03, м. 05 и м. 06.2020 г., м. 10 и м. 11.2020 г., вноски за здравно осигуряване - за осигурители, за периодите от м. 12.2018 г. до м. 08.2019 г., от м. 02.2020 г. до м. 06.2020 г. и от м. 09.2020 г. до м. 12.2020 г., вноски за ДОО - за осигурители, за периодите от м. 12.2018 г. до м. 08.2019 г., от м. 02.2020 г. до м. 06.2020 г. и от м. 09.2020 г. до м. 11.2020 г., и вноски за УПФ - за осигурители, за периодите от м. 12.2018 г. до м. 08.2019 г., от м. 02.2020 г. до м. 06.2020 г. и от м. 08.2020 г. до м. 11.2020 г. В останалата част жалбата е оставена без разглеждане, като недопустима относно ДДФЛ за периодите от м. 09.2019 г. до м. 01.2020 г. и м. 07.2020 г., ДДС за данъчни периоди от м. 09.2019 г. до м. 01.2020 г., м. 04.2020 г. и от м. 07 до м. 09.2020 г., за вноски за ДОО - за осигурители, за периодите от м. 09.2019 г. до м. 01.2020 г., м. 07, м. 08 и м. 12.2020 г., за вноски за здравно осигуряване - за осигурители, за периодите от м. 09.2019 г. до м. 01.2020 г., м. 07 и м. 08.2020 г., и за вноски за УПФ - за осигурители, за периодите м. 09.2019 г. до м. 01.2020 г., м. 07 и м. 12.2020 г.

Решаващият орган е приел, че правомерно е ангажирана личната отговорност на Д. Г. Т., в качеството му на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД, като е намерил за доказан фактическият състав на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. В решението си, директорът на дирекция ОДОП С. е направил извод, че отговорност по реда на чл. 19, ал. 1 от ДОПК не може да бъде търсена, тъй като липсват данни за укриване на факти и обстоятелства за дейността на дружеството, които по закон е следвало да бъдат обявени пред органа по приходите или публичния изпълнител. Счетено е, че не е налице кумулативно осъществяване на визираните с разпоредбата предпоставки, а вместо това е установено само непогасяване на декларирани задължения.

Решението е връчено на жалбоподателя по електронен път на 05.08.2025 г. Жалбата до съда е подадена на 13.08.2025 г.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства по делото документите, приобщени с ревизионната преписка. Не са приети други доказателства, извън представените в хода на ревизията.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни

изводи:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С оглед представените по делото доказателства съдът намира, че обжалваният акт е издаден от органи по приходите, разполагащи с материална компетентност съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Същият е издаден от органът, възложил ревизията, и определеният със ЗВР ръководител на ревизията. В случая ревизията е възложена от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ГД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01- 849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП-С.. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, независимо от задължението на съда да разреши спора по същество.

РА, РД и ЗВР/ЗИЗВР са подписани от органите по приходите с електронен подпис, за действителността и автентичността на който са представени доказателства. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ, електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

При извършване на ревизията не се установяват допуснати процесуални нарушения, като всички подлежащи на връчване актове са връчени на ревизираното лице, като е обезпечено правото му на участие в производството. РД е издаден в срока по чл.117, ал. 1 ДОПК и е с регламентираното в ал. 2 от с. з. съдържание. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде писмено възражение срещу РД. РА е издаден в срока по чл.119, ал. 2 ДОПК и съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване, като направените установявания кореспондират изцяло с възложените предметни и времеви предели на ревизията. Ревизиращият орган е извършил анализ на доказателствата, относими към данъчното облагане на жалбоподателя за спорните периоди, като е изложил подробно съображенията, мотивирали фактическите и правни изводи. Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви предвид цитирания чл. 120, ал. 2 ДОПК представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективирана в множество решения на ВАС. В РД са изложени подробни мотиви на ревизиращите органи, обосноваващи и направените от тях изводи.

Предвид изложеното и съобразно разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът приема,

че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл. 113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл. 120 от ДОПК.

Относно приложението на материалния закон съдът приема следното:

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, в оспорената част, че следва да бъде ангажираната отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на Д. Г. Т. в качеството му на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД.

Фактическите състави по чл. 19 ДОПК не характеризират типична хипотеза на установително производство по глава петнадесета от ДОПК. С. място на нормата – дял първи „обща правила“, глава четвърта, „задължени лица“, логическото и граматическото тълкуване на разпоредбите, обективиращи фактическите състави на института води до извода, че се касае за субсидиарна отговорност на специален субект по отношение на вземане, което има публичен характер. За разлика от установителните производства по глава XV ДОПК, в които органите по приходите изискват задължените лица да установят изгодни за себе си факти и обстоятелства, в хипотезата, при която се реализира отговорност по реда на чл. 19 от ДОПК за съответното физическо лице, всички факти и обстоятелства от предвидените в нея фактически състави следва да се установят по несъмнен начин още в хода на ревизията - чл.170, ал. 1 от АПК вр. с § 2 от ДОПК.

Нормата на чл. 19, ал. 2 ДОПК определя, че управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски:

1. извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните;
2. извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице.

Съотнесена към разглеждания случай, така формулирана законовата норма предполага изследване на следните елементи от отговорността на третото лице:

1. Субект на отговорността - управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник;
2. Наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК;
3. Извършване на определено действие - а/ извършени плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент; б/ отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните; в/ извърши действия, свързани с обременяване с тежести на имуществото на задълженото юридическо лице за обезпечаване на чужд дълг и то бъде осребрено в полза на третото лице;
4. Действието следва да е извършено недобросъвестно - лицето, което го е извършило, да е знаело за наличието на публични задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски и да е извършило действието с цел намаляване на имуществото на задълженото юридическо лице;

5. Причинно-следствена връзка между извършеното действие, намаляване на имуществото на задълженото лице и невъзможността да бъдат погасени задължения;

6. Граници на отговорността - отговорността за непогасените задължения по ал. 2 и 3 е до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

7. отговорността се реализира само субсидиарно - когато се окаже невъзможно дължимите суми за данъци и осигурителни вноски да се съберат от юридическото лице.

По арг. от чл. 170, ал. 1 АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК тежестта на доказване на всички елементи от фактическия състав на разпоредбата е на органите по приходите.

Релевантни за отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК са не всички намаляващи имуществото на задълженото лице действия на разпореждане, а само изчерпателно изброените в разпоредбата.

В разглеждания казус е установена безспорно първата от описаните предпоставки за ангажиране на отговорността на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК, а именно Д. Т. е управител и едноличен собственик на капитала на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД за периода от регистрацията на дружеството до 20.09.2021 г.

Според настоящия съдебен състав е налице и втората предпоставка за ангажиране на отговорността на жалбоподателя. Без съмнение, в периода през който той е бил управител и едноличен собственик на капитала на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД, за дружеството са възникнали публични задължения. Във връзка с невъзможността същите да бъдат събрани срещу имуществото на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД от дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. са предприетите действия, свързани с налагането на обезпечителни мерки, като е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г.

Спорът се свежда до това, дали са налице останалите елементи от фактическия състав на отговорността, а именно дали задълженото лице Д. Т. в качеството си на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД е извършил недобросъвестни действия, попадащи в хипотезите, очертани в ал. 2 на чл. 19 ДОПК и съществува ли причинно-следствена връзка между тези действия и невъзможността да могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски на дружеството.

В настоящия случай от съобразителната част на ревизионния акт, както и от решението на решаващия орган е видно, че с оглед събраните в хода на ревизията на Т. доказателства отговорността му е ангажирана за действия влизаци в хипотезата на чл. 19, ал. 2 ДОПК. Прието е, че през периода на ревизията от дружеството са „върнати“ парични средства на Т. в размер на 42 000,00 лв., отразени по Дебит сметка 49.1 Разчети със собствениците и Кредит сметка 501 Каса, но не е доказано основанието за връщане на сумите. Освен това е установено, че към 31.12.2020 г. дружеството е разполагало със сума в брой в размер па 47 650,70 лв. На 20.09.2021 г. е вписано прехвърляне па дружествен дял с правоприемник Т. Г. М.. Подписаният на 14.09.2021 г. договор за покупко-продажба на дружествени дялове между Д. Г. Т. и Т. Г. М., не съдържа изрична индивидуализация на имуществото, сред които наличието на публични задължения и касова наличност в размер на 47 650,70 лв., нито е документирано и доказано предаването на търговска и счетоводна документация.

Следва да се посочи, че за отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, макар и подробно дадените обяснения за наличие на скрито разпределение па печалба, органът не е посочил конкретната точка, по която се реализира отговорността на лицето (по т. 1 или по т. 2). По смисъла на § 1, т. 5, б. "а" от ДР на ЗКПО скрито разпределение на печалбата

са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица.

От приложените по делото доказателства се установява, че към 31.12.2020 г. ревизиращите органи са установили, че „Надежда Б - Д.Г.Т” ЕООД е разполагало със сума в брой в размер на 47 650.70 лв., което противоречи на извода на ревизиращите органи, че имуществото на дружеството е било намалено по начин, по който това да доведе до невъзможност за погасяване на публичните му задължения, за да е налице скрито разпределение на печалба и изпълнение на ФС на чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

Относно извършеното прехвърляне на дружествени дялове от Д. Т. на Т. М., следва да се посочи, че липсва законоустановено задължение при прехвърлянето на дялове от един съдружник на друг да се представя декларация или друг документ, в който изрично да се удостоверяват или описват липсата/наличието на изискуеми и неизплатени задължения към работниците и служителите на дружеството (трудови възнаграждения, обезщетения, задължителни осигурителни вноски и т. н.). Неправилно приходните органи са приели, че е налице липса на индивидуализация на имуществото в сключения Договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 14.09.2021 г., и по-конкретно липса на индивидуализация на публичните задължения и касовата наличност. В случая жалбоподателят е прехвърлил всичките си дружествени дялове на Т. М., с което към нея е преминало и цялото търговско предприятие на дружеството. От изложеното следва, че касовата наличност, като стойностен изразител на част от притежаваните от дружеството имуществени права, преминава под контрола на новия собственик, заедно с всички задължения и фактически отношения, считано от датата на прехвърлянето на дружествените дялове.

Относно сумата от 47 650.70 лв. пари в брой (на каса) изводите на ревизиращите и мотивите на решаващия орган се абсолютно несъстоятелни и невърни. Няма никакво пряко доказателство, че въпросната сума е „останала“ в патримониума на жалбоподателя. Твърдяното отклонение следва да бъде установено от органите по приходите с надлежни доказателства, а не да се основава на предположение, каквото е направено по същество, че след като не е платено данъчно и/или осигурително задължение, то сумата я няма в касата (всъщност проверка за наличие или не на такава сума не е направена, съответно не е констатирана) и тя е била разпределена като печалба или пък е останала в патримониума на жалбоподателя.

Дори да се приеме за доказана тезата на приходния орган, че с поведението си управителят на дружеството е извършил скрито разпределение на печалбата, в случая не е доказано съществуването на другия кумулативен елемент на отговорността по чл.19, ал. 2 ДОПК – наличието на причинно-следствена връзка между поведението на управителя и невъзможността да бъдат събрани задълженията на дружеството за данъци и осигурителни вноски. От съдържанието на процесния РД, РА и решението на административния орган не се установява ревизиращият екип да е изследвал как действията конкретно на жалбоподателя са рефлектирали върху дружеството, съответно са довели до невъзможност за събиране на процесните задължения. Обстоятелството, че при налични неизплатени публични задължения, не ангажира автоматично отговорността на Д. Г. Т. по чл. 19, ал. 2 ДОПК. Необходимо е да установи, че към момента на разходване на паричните суми и в резултат именно на това разходване, имуществото на дружеството е намаляло и по тази причина не са погасени публичните

му задължения, каквото доказване не направи ответника по делото. Връзката, която изисква разпоредбата на чл. 19, ал. 2 ДОПК не е просто между плащанията и възникването на публичните задължения, а между плащането и несъбираемостта на тези публични задължения.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че по делото не се доказва осъществяването на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 19, ал. 2 ДОПК и с РА в обжалваната част незаконосъобразно е установено задължение на жалбоподателя по този ред.

Незаконосъобразно е начислено и акцесорното задължение за лихви.

Предвид изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия разноси по делото в общ размер на 3956,37 евро, както следва: 5,11 евро/10,00 лв. – платена държавна такса; 3951,26 евро/7728 лв. - реално заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 06.08.2025 г. Неоснователно е направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, с оглед актуалната към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие разпоредба на чл. 7 ал. 2, т. 4, вр. чл. 8 от Наредба за възнаграждения за адвокатска работа и материалния интерес по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт (РА) № Р-22220524004762-091-001 от 24.04.2025 г., издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и В. И. С. - ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 926 от 25.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление (ЦУ) на Национална агенция за приходите (НАП), с който е ангажирана отговорността на Д. Г. Т. по реда на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на „Надежда Б - Д.Г.Т“ ЕООД, за задължения в размер на 44 843,38лв. за задължения, декларирани със справки декларации и декларации обр. 6 и лихви в размер на 27 502, 88лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Д. Г. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: г. С.. [улица], ет. 5, ап. 16, разноси по делото в размер на 3956,37 (три хиляди деветстотин петдесет и шест евро и 37 евроцента) евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: